

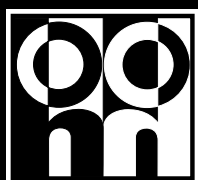
100 anys
ANNEXIÓ D'HORTA
A BARCELONA
1904 - 2004

Núm. 80

Any XX

JULIOL 2004

Els Lluïsos d'Horta

CENTRE
PARROQUIAL
D'HORTA

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

SUMARI

Poesia.....	2
El nostre Consiliari.....	3
Homenatge.....	4
Racó del centenari.....	5
Parlant una mica de tot.....	6
Teatre.....	7
Festa de Sant Lluís.....	8
Esbart Folklòric d'Horta.....	8
Grup Fotogràfic d'Horta.....	9
Tennis de Taula.....	9
El retaule d'Horta.....	10
Entrevista.....	12
Auca del senyor Ramon.....	14
Excursionisme.....	15
El racó dels Lluïsos.....	16
Raconet infantil.....	17
Aquest món tan nostre.....	18

SALUT

- Urgències Mèdiques: 061
- Servei Català de la Salut: 93 403 85 85
- Sanitat Respon: 902 111 444 (24 hores del dia)
- Coordinadors d'Usuaris de la Sanitat: 93 302 41 38

INFORMACIÓ GENERAL

- Atenció Ciutadana: 012
- Departament de Benestar Social: 900 300 500
- Imsero: 91 363 89 09
- Informació Municipal: 010
- Informació Telefònica: 1003
- Telèfon d'Atenció al Consumidor: 012
Resol dubtes, qüestions... i al mateix temps atén reclamacions dels consumidors

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9

08031 Barcelona

Tel. 93 427 73 27

e-mail: info@lluisoshorta.org

<http://www.lluisoshorta.org>

Han col·laborat en aquest número:

Carmina Lara	Mercè Saló
Dora Serra	Montserrat Reguard
Josep M ^a Ballarin	Pere Solé i Serra
Josep Magrans i Breu	Quim Casals
Lluís Cuevas	Ricard Terrades
Magdalena Cabacés	Secció Fotogràfica
Manuel Gausachs	Secció Tennis taula
Mateu Terrats	

Imprimeix: El Tinter. SAL
D.L.: B-12.935-89

ALS NOSTRES AVIS

A vosaltres, nostres avis, amb gran solemnitat,
us lliurem avui corona de llor que no s'esfulla;
que l'huracà no trenca ni la tardor desfulla;
tota ella és enllaçada amb amor i germandat.

Per vosaltres de cor la teixirem ben amada,
conservant vostre pavelló altiu;
Sant Lluís vetllà posant llirs a l'enramada
amb aroma de fe que en nosaltres pura viu.

Accepteu la corona que aquest fills us envien,
amb dolç fervor i llàgrimes al cor;
que al peu de vostre soli, vostra corona ells sien
en eix dia de glòria i esplendor.

Miquel Campmany i Grau

*23 de març de 1951,
en la inauguració del nou local.*

EL CEL PLORAVA...

Si el cel plorava, Muntanya Santa,
talment el Poble, d'emocionat...
avui que Pere t'ha visitat,
mig Catalunya ferma s'aguanta

sota la llosa de, tanta i tanta,
grisor de pluja i cel emboirat:
Pot més la força de voluntat
d'aquesta Terra que no decanta

cap voler inhòspit del seu Destí,
i amb Fe de roca ha restat aquí
fins a postrar-se a la noble planta,

empolsegada, del Pelegrí
que el Testimoni d'Amor Diví
amb to de Salve, avui, ens canta!

Joan Bartrolí i Bonany

*7 de novembre de 1982,
jorn de la visita del
Papa Joan Pau II a Montserrat,
dia de pluja immensa.*

LA CONSTRUCCIÓ D'EUROPA

Després de les darreres eleccions per al Parlament europeu, caracteritzades, com tothom sap, per un elevat percentatge d'abstenció, penso que podria ser interessant una reflexió sobre un fet, que, ens agradi o no, tenim al davant: el fet de la construcció d'Europa, no sols a nivell econòmic i polític, sinó també a nivell cultural, ètic i social, i, fins i tot, espiritual.

Coincideixo amb el que afirma Jacques Delors: *"Hi ha molt a fer per assegurar la primacia de l'esperit i l'aportació indispensable de la cultura en la nostra Europa i en les nostres democràcies desvitalitzades. Aquesta Europa que està en vies d'unitat, necessita una memòria i una ànima"*. I això, amb independència que en el pròleg de la futura Constitució europea hi figuri o no, d'una manera explícita, el reconeixement de les "arrels cristianes".

S'ha dit, pel que fa a la cultura europea, que la **raó** ve de Grècia i la **fe** d'Israel. La Modernitat ha afirmat que amb la raó n'hi ha prou per donar sentit a la vida i que, a tot estirar, la fe té un lloc privat en els àmbits del sentiment. Però els fets obliguen a admetre que un ordenament racional de la vida dels homes com a individus i com a societat amb vista a la felicitat humana, que és el que vol plasmar la **democràcia**, només ho serà de debò si sotmet la llibertat a exigències que ja no són pròpiament racionals, sinó que pertanyen a l'àmbit de la fe: i aquesta seria l'aportació pròpia de l'herència judeo-cristiana.

La democràcia haurà de reconèixer que no és el consens majoritari el que crea d'arrel el **bé**, sinó que, almenys en última instància, el **bé** és previ al que els homes trien i és precisament allò que els constitueix com a homes. No hi ha cap garantia que la majoria democràtica no pugui arribar a obcecar-se i a triar lliurament la seva pròpia destrucció. (Només caldria recordar l'accés de Hitler al poder.) Certament tampoc no n'hi ha cap que algú es presenti com a expressió de la voluntat de Déu perquè ho sigui efectivament: atès el que som els homes, més aviat caldrà estar sempre obert a la sospita d'impostura.

El mateix consens democràtic no aconsegueix ser, per si mateix, principi i font de bondat, i l'afirmació de Déu, del **bé absolut i universal** que ell representa, pot ser el símbol per a una crítica lúcida de la mateixa democràcia, encara que amb totes les cauteles necessàries contra els qui pretenguin imposar els seus interessos en nom de Déu. No qualsevol manera de viure la religió és apte per poder exercir una funció social revitalitzadora: només aquelles tradicions dotades de l'universalisme de la justícia i la fraternitat, que siguin assumides avui autocríticament, seran capaces d'oferir una veritable rellevància social.

Mateu Terrats i Oliver

KYRIE ELEISON

El diari AVUI del diumenge 20/6/04 publica un text de mossèn Josep M. Ballarín, del qual en transcrivim els paràgrafs més sucusos:

Senyor sant pare, tingueu pietat.

Tingueu pietat d'aquesta nostra església catalana.

Nat el mateix any que vós, pel bon voler de Déu i la gràcia de la mare que em va parir, sóc català amb les arrels tan fondes com vós sou polonès. [...] Fa més de cinquanta anys del primer cantar a l'ordre de Melquisedec.

[...] Crec en un papa infal·lible fins i tot per quedar tranquil,estic voltat de tants i tants banastres fent-se els infal·libles que, creient en vós, només en tinc un.

Entenguem-nos. Si vós dieu que la mare Maravillas és al cel, crec que l'aital bona dona per a mi desconeguda és al cel, fins per dir-li un pare-nostre. Però això no em priva que em requi que, entre tants com ens heu fet sants d'altar, us deixéssiu Joan XXIII. També em reca que amb tantes llengües com empreu per festejar festes, us oblideu de la nostra, més parlada que el manding.

Tot i tot no fóra just deixar-m'ho. Que malalt, arronsat i colltort, us hem vist dient-ne unes quantes que només vós heu estat capaç de dir a Mr. Bush. Teniu la lucidesa dels parkinsonians, però només us arriben les que us donen els del vostre voltant. [...] De cert que els del vostre voltant us han dit que l'església catalana està malalta. Home, malalta, no. Acovardida i sonada sí que ho està. I ho entendreu de seguida. Per ací casa nostra, mentre crueixim de dents recordant dictadures passades, patim la prepotència inquisitorial dels nostàlgics d'un paradís comunista que n'ha fet a totes i només li resta poder-se esbravar contra res que es bellugui una mica, sense que mai s'oblidi de l'opi dels pobles, que són els catòlics. En el nou diccionari de la nostra cultura, "catòlic" vol dir imbècil. I, ves per on, mig per fer ecumenisme, mig per acovardiment, ens diem cristians, i encara amb la boca petita. [...] Ens heu retallat la diòcesi de Lleida, arraconat la diòcesi mare de Tarragona, fet a miques la barcelonina Cap i Casal. I ens heu dut uns bisbes que haurien fet feliç la tia Conxa. Tingueu pietat de nosaltres, vicari de Jesucrist.

No us estranyi, senyor, que ens sentim estrets de cotilla per gent que fa una església dintre de l'església i que, sense forçar-ho massa, ens recorda el nostra anti-papa Luna, Benet XIII, tancat a Peníscola i ventant excomunionis a tot bitxo. Així no ens en sortirem. Si la nostra església està malalta, no crec que es pugui guarir a bastonades. Però no és cert que estigui malalta. No som un arbre mort, som un arbre massa esporgat però que ara mateix està brotant esperances de primavera. Tingueu pietat de nosaltres, pare signe dels sants.

Josep M. Ballarín i Monset

HOMENATGE

EMOTIU HOMENATGE

AQUEST ANY 2004, el dinar de socis de les festes de Sant Lluís ha tingut un caire especial, molt emotiu. S'ha homenatjat el soci més antic dels Lluïsos: en Pere Solé i Sans, que porta 80 anys ⁽¹⁾ com a soci i és, òbviament, el número 1 de la llista.

En Pere, als seus 95 anys ⁽²⁾, amb algunes xacres que comporta la vellesa, té el cap prou clar com per fer història d'aquesta Casa, de la seva família i del seu entorn. Amb veu pausada, però segura, ens ha fet una breu biografia de tota la part de la seva vida dedicada als Lluïsos com a actor, escriptor, esportista, cantaire, membre de la junta... Ha bromejat quant a dansaire, una faceta que li ha quedat pendent.

Amb emoció, ha anomenat les persones estimades que ha anat perdent...

—Ara estic sol! Ja noi em queden amics de la meva època. Però, gràcies a Déu, tinc onze nebots que m'acompanyen i sis néts-nebots, dos dels quals són la meua alegria. També tinc una cunyada, molt jove encara; vint anys més jove que no jo...

La Carme Oliva, la presidenta, li ha lliurament d'una insígnia d'or del nostre logotip i li ha agrait, en nom de tots els socis, la seva dedicació a aquesta Casa.

Un gran soci! Un bon home!

Felicitats, Pere.

Dora Serra

HOMENATGE AL SOCI NÚMERO 1

Els passat diumenge dia 20 de juny i durant el dinar de les festes de Sant Lluís, tingué lloc als Lluïsos un merescut homenatge al soci número 1, el senyor Pere Solé i Sans. Una bona persona, tractable amb tothom, bon cristià i bon amic.

Molts el recordem en les seves interpretacions teatrals en el nostre Teatre dels

Lluïsos, fent papers còmics i, sobretot, fent de Rovelló als *Pastorets* de Folch i Torres i de Jonàs a *L'Estel de Natzaret*, i de sant Pere a *La Passió*.

Però jo també recordo que on ara el súper del carrer Chapí hi havia la merceria que atenia tant ell com la seva recordada esposa Quimeta (a.C.s.), a la gent que hi anava a comprar, i, sobretot, recordo que al balcó de la merceria s'hi penjava una pissarra que anunciava cada cop que als Lluïsos hi havia algun espectacle. Ho recorda, oi, senyor Pere?

En resum, que va ésser un homenatge molt merescut al soci número 1 dels Lluïsos d'Horta, el senyor Pere Solé i Sans.

Enhorabona i una abraçada.

Ricard Terradas i Mut

PERE SOLÉ I SANS, ESCRIPTOR

Hi ha una faceta del soci número 1 d'aquesta santa Casa que jo sempre he admirat i envejat secretament: la seva faceta d'escriptor humorista.

D'articulista, de cronista, d'autor de textos diversos publicats en aquesta revista i en d'altres de la Vall d'Horta, textos, tots ells, d'una bonhomia humorística que els fa altament llegibles, tant els fets en un català genuí com els confegits en un castellà de circumstàncies, que, *volis nolis*, traspuava barcelonisme, *hortisme*.

Si la senyora Dora Serra és la dona d'aquesta Casa que més ha escrit, el senyor Pere Solé i Sans és l'home d'aquesta Entitat que més ha escrit i publicat.

Els textos que més m'ha complagut rellegir dels IDEALS han estat els signats per P.S., P.Solé o Pedro Solé: un principi d'història del CPH, unes petites semblances de cases pairals (ca la Peira, can Blai, can Travi), articles que parlen del campar i de campanes, de la mona de Pasqua i de la grossa de Nadal, de campaments, de la joventut, del diari, del barber... i del tramvia!

No podent criticar res més, s'esbravava enginyosament amb la companyia de tramvies, un tema que donava per molt. Perquè mireu que ens en fèiem tips d'esperar el 46, que no acabava d'arribar mai! I, mentrestant, venia un 37, i un altre 37, i un 47, i un altre 37, i un altre 47... I, finalment, quan arribava un escadusser 46..., els que esperaven el 47 i els que en tenien ben bé prou amb un 37..., es precipitaven i també en els volien prendre, el nostre estimat 46!...

Ja dic: són articles intranscendents, si voleu, escrits en un humor blanc apte per a tots els públics, però que, al cap de 60 anys, es deixen llegir —almenys, per mi— com el primer dia.

Manuel Gausachs i Marí

(1) Bé: 79 i mig. Els 80 els farà exactament el dia 1 de gener de 2005.— *Nota del mecanògraf.*

(2) Bé: 94 i 7 mesos. Els 95 els farà exactament el dia 11 de novembre de 2004.— *Nota del mecanògraf.*

MERCERIA

Mercat d'Horta • Tendes G-H • Tel. 93 429 34 35

GENT POPULAR D'HORTA

Gent popular d'Horta és un llibre de Mingo Borràs, editat per Hortavui.

Fa uns quants anys que visc a Horta. Quan hi vaig arribar vaig trobar-hi unes mancances que em feien sentir el cor una mica buit.

Em faltava l'escalf de les persones que m'estimaven. A Ascó, tothom ens estimàvem. No ens ho calia dir. Ho sabíem, ho sentíem. Era el més normal del món. Aquí ho trobava tot fred. No hi veia cap ambient de res. La gent anava a la seva i proud. Em faltava un no sé què...

Bé, doncs, en llegir aquest llibre, m'he adonat del que em faltava. Em faltava l'ambient aquell de què tothom feia pinya per fer coses per Horta. Per disfrutar i perquè tot anés bé. Aquelles festes, aquells balls, aquelles funcions de teatre.

Admirable, la fundació de la Cooperativa "La Vanguardia Obrera". Com lluitava la gent perquè tirés endavant l'escola i la quantitat de coses que s'hi feia. Més que admirable la veneració que tothom sentia pel senyor mestre i també la d'ell vers els alumnes i les seves famílies. Quants sacrificis! Però, quins cors més bons i quines vides més plenes.

M'ha agradat molt, aquest llibre, i m'ha ajudat tant a conèixer l'ambient del que era abans el poble d'Horta, que, llegint-lo, sembla que m'hi trobi.

Magdalena Cabacés

EL QUE SÉ D'HORTA

El març del 965 ja s'esmenta la vall d'Horta en documents. La riera n'era el límit sud. Tan antic és el meu raconet de món! Però jo només puc recordar com a més vell les cases dels avis allà pels anys quaranta.

L'avi Reguart tenia el més corrent dels estils hortencs. Hort, jardí, safareig, pou, comuna, galliner... Puc recordar-ne detalls com les flors que l'àvia mimava; i sobretot, unes fúcsies que havien crescut esponeroses... i un llimoner tan alt que m'era impossible enfilars-m'hi. I, dins la casa, un balancí i un piano i la làmpara del menjador de llum tan dèbil que produïa ombres allargassades i, dins meu, molt melangia. Llavors l'àvia deixava de brodar per contar-me contes. Tenia molta imaginació i jo podia passar-me hores escoltant-la sense avorrir-me.

L'avi Sala, que jo estimava molt, tenia una casa semblant. Encara existeix; és al carrer Sant Gaudenci, abans carrer de l'Asil. Allí, l'avi, que era fuster i tenia el banc, xerracs, llimes, eines per tot arreu, quan em veia deixava el treball per donar-me xocolata i fer-me una moixaina. Jo tenia set anys quan es va morir, i el vaig plorar i enyorar molt de temps.

Aquests són els meus primers records d'Horta. Més tard, tot va anar canviant molt de pressa. Queden coses antigues. Són punts de referència per a la memòria. M'estimo cada pam d'Horta, cada pedra antiga, però Horta és també la seva gent. Per a mi, sobretot, la gent que any rera any veig pels carrers, que reconec, els sento com si fossin meus, i ells potser no ho saben! O potser sí; també jo per a ells dec ser Horta.

Montserrat Reguart
21 febrer 2004

ROMERIA A SANT GENÍS DELS AGUDELLS

Ha estat un acte molt simpàtic el que hem celebrat avui, 25/4/2004 per a commemorar aquest

centenari de l'annexió. La intenció és fer memòria del nostre passat perquè els joves i infants sàpiguen que tenen unes arrels en un racó de món que és nostre: Horta. Tal com feien els nostres avis o pares, avui caminem pels carrers antics que ens unien amb Sant Genís dels Agudells i anem descobrint els nous que han anat creixent al llarg dels anys.

- de 9 del matí: la plaça Eivissa es comença a animar. Arriben els caminadors dels quatre punts cardinals del barri. Ens donen una mocador per al coll amb el logotip de l'annexió. Hi ha una "fanfàrria" que farà música durant tota la marxa i posarà el punt festiu a l'acte: s'autoanomenen **Tocalicatao**

Agafem direcció carrer Pere Pau (els veïns surten als balcons i ens saludem alegrement) seguim amunt per Lisboa, tombem per Vidal i Barraquer. Ja som a la plaça dels Mistos on s'uneixen a la colla una dotzena de persones. Aquí ens fem la foto recordatori perquè ja hi som tots!

Tots aquests carrers que hem trepitjat, apart de Pere Pau i un tram de riera, són nous, per tant, comprovem que Horta ha canviat.

Ara anem pel Camí de Sant Genís a Horta i ens fan ombra els castanyers florits de can Martí Codolar (aquest tram sí que és antic, com ho són les cases i els convents amb més de dos-cents anys d'existència). Tombem pel passeig Pas d'Isidora Duncan on hi ha una escultura enorme de l'escultora Susanna Solano, tota de ferro que sembla rovellat (potser és el seu color) on hi ha recolzada una barrera groga d'aquestes que posen al mig del carrer quan hi ha obres (aquí no hi ha obres però algú se la va descuidar). També trobem una font de l'escultor Joan Bordas que és ben curiosa: un noi cap per avall com aquell que fa una tombarella. Es troba davant mateix d'on hi havia hagut el convent de les Caputxines. Aquest passeig, l'ombregen bonics arbres de magnòlies (tornem a estar en zones noves).

Ja som davant de la Residència i caminem per un costat de la Ronda de Dalt, entre cotxes (dos motoristes de la Guàrdia Urbana ens protegeixen)

Cinquanta anys enrere podíem passejar pel mig d'aquesta carretera i molt de tard en tard, ens apartàvem per deixar pas a algun cotxe. Tombem cap a l'Avinguda d'en Jordà, traspassem els jardins de Manuel J. Arnalot i fem parada a la plaça Meguidó on hi ha el Centre Cívic de la Casa Grogga (la casa potser és aprofitada d'alguna antiga masia; l'entorn tot és nou). Ens reben amb un bon esmorzar i un repertori de "sevillanes" (com que anem de romeria, creuen que és el més avinent. Si els nostres avis ho escoltessin, de segur que s'escandalitzarien! Música flamenca a Horta - Sant Genís! Quin disbarat!)

El dia és radiant. Prenem el sol, escoltem parlaments de les Autoritats pertinents i després anem cap a la part més antiga que trepitgem avui: la visita de l'església i el seu cementiri (era el motiu principal de la nostra romeria, o del nostre aplec) Sort que portem en Desideri Díez, l'historiador oficial d'Horta que ens dona una lliçó (d'història, naturalment), acompanyada d'una llarga tocada de campanes (perquè era la una, i era l'hora del repic)

Ha arribat l'hora del adéu. Cada colla torna cap a casa per allà on més bé li va, sense la "fanfàrria" ni els guàrdia urbans que ens protegien del cotxes.

Volem comparar: abans o ara? Abans: més tranquil i més poble. Ara: seguim el ritme de la ciutat, però encara som bastant poble!

Dora Serra

A L'HORA D'ESCRIURE AMB ORDINADOR

Cada cop són més les persones afeccionades a escriure que ho fan amb un ordinador i un tractament de text. N'hi ha que teclegen i després imprimeixen, senzillament, cartes. Aquests tenen la feina ben senzilla.

Però n'hi ha de més ambiciosos que s'inventen curtes —o no tan curtes— novel·les i obres de teatre. Aquestes persones —si és que ho volen fer bé— ja ho tenen més complicat.

Novel·les i contes. En les narracions novel·lesques, és molt important saber "barrejar" les explicacions de l'autor amb les converses que tenen els personatges. La manera actualment més emprada —tant en català com en castellà— és aquesta:

L'home s'alçà i prengué la paraula:
 —Ens hem reunit aquí... —començà l'home—. Ens hem reunit aquí per parlar dels problemes... Cal·leu, si us plau! —crijà, veient que ningú no se l'escoltava.
 —Sí! Cal·leu! —crijà també la dona—. Deixem-lo explicar!
 La gent callà i s'assegué.
 —A veure què ens vol dir —digué un veí.

Les explicacions de l'autor —allò que en termes teatrals se'n diu "acotacions escèniques"— van entre guions llargs..., que es posen com si fossin parèntesis. En canvi...

Obres de teatre. En canvi, en les obres teatrals, els noms del personatges s'escriuen tradicionalment en *VERSALETES*, el que diuen s'escriu en lletra normal i les acotacions escèniques van entre parèntesis i en *lletra cursiva*:

HOME (*alçant-se i prenent la paraula*).— Ens hem reunit aquí... Ens hem reunit aquí per parlar dels problemes... (*Veient que ningú no li fa cas.*) Cal·leu, si us plau!
 DONA (*també cridant*).— Sí! Cal·leu! (*En un to més normal.*) Deixem-lo explicar. (*La gent calla i seu.*) UN VEÍ.— A veure què ens vol dir...

Ma-Ga-Ma

EL MATEIX ALCALDE

Sovint s'utilitza de manera incorrecta l'adjectiu *Spropi* (i *pròpia, propis, pròpies*) davant de substantiu per remarcar la identitat d'algú, o sigui per indicar que una persona i no pas una altra ha fet una cosa determinada.

Així frases com "La pròpia professora va revisar els exàmens", "Els propis afectats van presentar una queixa" o "El propi alcalde va oferir una roda de premsa" són incorrectes i s'han d'esmenar substituint l'adjectiu *propi* per l'adjectiu *mateix* (i *mateixa, mateixos, mateixes*):

—La *mateixa* professora (o la *professora mateixa*) va revisar els exàmens.

—Els *mateixos* afectats (o el *afectats mateixos*) van presentar una *queixa*.

—El *mateix* alcalde (o l'*alcalde mateix*) va oferir una *roda de premsa*.

En canvi, és correcte utilitzar *propi* quan indica possessió:

—És com si fos la seva *pròpia* filla.

—Es va vendre la *pròpia* empresa.

—Té els seus *propis* proveïdors.

D. G. de Política Lingüística

J H I O R U I S

JOIERIA - RELLOTGERIA

Lisboa, 3-5 – Telèfon 93 357 65 54 – 08032 BARCELONA

Diem passió:
volem dir feblesa.

Diem virtut:
volem dir força.

(Lacordaire.)

Cal saber quan acaba una etapa de la vida.

Si insisteixes a quedar-t'hi més temps, perds l'alegria i res no té sentit.

Paulo Coelho.

**DESPRÉS DE LA PLUJA
LA ESTANQUERA DE VALLECAS**

El nostre Grup de Teatre dels Lluïsos ens ha ofert dues obres de teatre ben diferents però conegudes; una de caire dramàtic i l'altra en clau d'humor. La primera es va representar l'1 i el 2/5/04. Era **Després de la pluja**, de Sergi Belbel, una obra en la qual els intèrprets, mentre fumen durant una pausa de la feina al terrat d'un edifici, es van dient les diverses situacions en què es troben i com podrien sortir-ne. Bona interpretació per part dels actors que hi van sortir una bona labor tècnica.

Foto: Mireia Parés

Després de la pluja

La segona, dies 8 i 9 de maig, fou **La estanquera de Vallecas**, de Juan José Alonso Santos. En aquest es conta les peripècies de dos atracadors que volen atracar un estanc i es troben que l'estanquera, una dona d'edat, no s'espanta, i els atracadors no saben com sortir-se'n, provocant un enrenou que va fer riure els espectadors.

També una bona interpretació pels actors participants i també de la feina tècnica, llums i so.

Totes dues obres foren dirigides per la Mireia Pares Guerrero, amb molta traça que cada vegada ens fa gaudir de les obres que representen. Endavant, nois!

Foto: Mireia Parés

La estanquera de vallecas

HORTA 100 EL RETAULE D'HORTA

Aquesta vegada l'obra de teatre ha tingut un caire extraordinari, ja que s'ha fet pensant en el centenari de l'adhesió d'Horta a Barcelona, i el títol de l'obra ha estat escaient: **Horta 100 anys (El retaule d'Horta)**, re-escrita per a l'ocasió per Dora Serra,

amb uns diàlegs i situacions plens d'enginy i amb números musicals ben interpretats.

La primer part consistia en com es va formar la vall d'Horta com a poble i com es vivia aleshores, i la segona part varen ésser records viscuts a partir dels anys 40 fins ara.

Una bona participació tant d'actors com de ballarins, dirigits per la Teresa Campmany amb l'ajuda de Sílvia Argudo, Montse Comas, etc., demostrant, així, l'esforç i, sobretot, la paciència en dirigir tanta gent. En resum, felicitats a tots tant a l'autora com a la direcció, i també a tots els que hi van col·laborar.

Ricard Terradas i Mut

HORTA 100, EL RETAULE D'HORTA

Aquest any celebrem el centenari, una mica controvertit, de l'annexió a Barcelona. Aquest fet històric es pot interpretar com un èxit indicador de l'avenç d'Horta o, al contrari, com un mal inevitable que marca l'inici de la nostra pèrdua d'identitat col·lectiva (i és molt possible que, en el seu moment, el segon sentiment predominés sobre el primer). Tanmateix, avui tots podem estar contents: els qui pensen que va ser una bona idea celebren el centenari amb alegria i els qui creuen que no, també, perquè als hortencs, com a bons catalans que som, ja ens va això de celebrar les derrotes.

Així, doncs, resultava del tot adient que la ja tradicional obra de les festes de Sant Lluís tingués en compte l'esdeveniment i, d'una manera oportuna —que no oportunista, perquè la Dora Serra ja havia escrit el text uns anys abans— aquest cop hem pogut gaudir d'**Horta 100 (El retaule d'Horta)**.

Aquesta obra ens parla de la importància de la Memòria. La primera part invoca la memòria històrica, aquella que no hauríem de perdre perquè, com diu la Tuies, parafraçant el poeta, "qui perd les arrels, perd la identitat". La segona part activa, a més, els ressorts de la memòria personal. En aquest sentit, resultaven molt reveladors, per exemple, els xiuxiejos dels espectadors més veterans cada cop que reconeixien persones i paisatges de la seva infància a través de fotografies projectades sobre pantalles gegants (una innovació tecnològica, per cert, molt ben acollida i que podria tenir continuïtat).

Cal valorar, i més que mai, l'esforç i la dedicació de tots els qui han fet possible aquesta festa. Hem de pensar que darrere del teló alçat s'amaguen hores i hores d'assajos i més assajos, el perfeccionament minucios de les coreografies, l'eterna confecció de vestits que reflecteixen fidelment la roba d'època, la construcció de materials d'*atrezzo*, incloent-hi un tramvia i, fins i tot, la creació expressa d'un parell de decorats representant la vall d'Horta i la plaça Eivissa. I tot això, de bona voluntat, que vol dir sense cobrar.

Però, finalment, els aplaudiments del respectable són la millor recompensa i animen a seguir endavant. Aquest any —i esperem que sí serveixi de precedent— l'obra s'ha representat, no un, sinó dos caps de setmana. La bona resposta del públic ha demostrat l'encert de la idea que, com dèiem, cal desitjar que prosperi encara que no es tingui l'excusa de cap efemèride. Perquè, com deia aquell, el centenari passarà, però els Lluïsos quedaran. I que sigui per molts anys.

Quim Casals Campmany

FESTA DE SANT LLUÍS

Foto: Dora Serra

Sardanes a la Plaça Eivissa

Com que estem de festes tot l'any a causa de celebrar el centenari de l'annexió d'Horta a la ciutat de Barcelona, es nota l'aire extra en qualsevol acte lúdic que es prepari. Sant Lluís déu estar satisfet dels seus socis! Hem fet un bon espectacle de danses catalanes, un sopar de mongetes amb botifarra dels que fan història, una exposició de manualitats i de fotografia d'alta qualitat, un espectacle infantil passat per aigua (va ploure tota la tarda i es va haver de suspendre!), una ballada de sardanes a

la plaça d'Eivissa força concorreguda, una comèdia espectacle, *Horta Cent*, *El Retaule d'Horta*, fabulós i un dinar de socis amb homenatge al número U, en Pere Solé i Sans, d'aquells que emocionen!

Sant Lluís ha quedat content perquè el dia del seu Sant, el 21, li vam fer ofrena d'un ram de flors i un pom de pregàries que li devien arribar al cor.

Ara, a descansar. A passar un bon estiu i a preparar la Festa Major!

Dora Serra

Exposició de Manualitats

Foto: Dora Serra

ESBART FOLKLÒRIC D'HORTA

DANSEM LA MAR

DES del principi dels temps les civilitzacions han tingut dependència del mar, tant per bé com per mal... El mar pot ser per a alguns el lloc on iniciar les guerres o el mitjà de vida dels pirates. Però també pot ser per a molts altres el símbol de la unió dels pobles.

Històries d'amor, de cultura, de conquestes; històries sense fi... A través del mar podem arribar a tot arreu i sense fronteres. En aquest any del Fòrum 2004, hem volgut fer la nostra personal aportació amb aquest grup coreogràfic que fa referència al mar...

AQUELL VELL MARINER
(de Salvat-Papasseit)

*Aquell vell mariner,
ell que sí, que se'n feu, quan era jove,
i d'un vaixell que anava a cacera d'estels.
Quan li pregunten encara —car no és mort—
quants estels ha copsat,
ell que sí que respon:
—No us en diria un mot.*

*Però us senyala enlaire
i us diu que un dels estels és el seu propi cor,
que tots els tripulants i caçadors d'estels
tenen la fi mateixa.
I ell, en dir-vos això,
enllumena son rostre de claror
i veieu els estels dansar a la seva vora.*

He volgut començar la petita crònica de l'actuació del dia 6 de juny, amb la introducció a la coreografia marina que vàrem realitzar, amb la intenció de fer una actuació coral; és a dir, que impliqués a tots els grups de manera combinada.

D'altra banda, els nostres objectius segueixen sent d'oferir una tarda de dansa dinàmica i de nivell puixant. Aquest és el cas del grup juvenil, que cada cop se supera i del qual destacaria molt especialment la "Marina" i "A una plaça de Sóller". El grup de pares també va rebre uns bons aplaudiments amb la "Festa a València".

Hem d'agrair molt especialment la col·laboració de dues persones molt entranyables per a nosaltres: el Daniel Comas, que segueix fent una funció fonamental en la presentació i regidoria del festival, i l'Armand Calafell, que va fer d'avi mariner.

Quant a projectes, tenim una sèrie de col·laboracions en marxa: amb *El retaule d'Horta*, del Centre Parroquial, amb el grup de sardanes per a la festa major i amb *Cançó d'amor i de guerra*, de la Coordinadora, que es farà al Foment a la tardor. Com diria aquell: "que no decaiga".

Mercè Saló

GRUP FOTOGRÀFIC D'HORTA

XXXII CONCURS DE DIAPOSITIVES

A la ciutat de Barcelona i en el domicili social del Grup Fotogràfic d'Horta, secció d'aquest Centre Parroquial d'Horta, Els Lluïsos, reunits els senyors: José Antonio Andrés Ferriz, de l'Agrupació Fotogràfica Sant Joan Baptista; Joan Mitjans Pons, de l'Agrupació Fotogràfica de Gavà, i Lluís Carles Valladares, de l'Agrupació Fotogràfica Sant Joan Baptista, constituïts en jurat qualificador del:

XXXII Concurs Nacional de Diapositives 2004/21, emet el següent veredict:

Obres presentades i acceptades: 181, de 61 autors.

Premi d'honor. Lema: *Muskilda*. Col.lecció de Vicente Pérez, d'Ibi.

Primer premi. Títol: *Laia 2*, d'Antonio Pulido Alcaide, de Viladecans.

Segon premi. Títol: *Càntir*, d'Emili Sancha, d'Igualada.

Tercer premi. Títol: *Tercera*, d'Isidre Bernet Casas, de Vilanova i la Geltrú.

Classificació social:

Primer premi. Títol: *Llum Atlàntica*, de Carme Centrich Monge.

Segon premi. Títol: *Gaudí 3*, de Jaume Caminal Serret.

LLIRI DE SANT LLUÍS CONVOCATÒRIA

El Grup Fotogràfic d'Horta convoca el **42è Concurs Nacional de Fotografia Trofeu "Lliri de Sant Lluís"**.

Participants: Tothom que vulgui. *Tema:* lliure. *Obres:* màxim 3 per concursant.

Premi d'honor: Trofeu Lliri de Sant Lluís de plata daurada i 120 euros.

Primer premi: Placa Trofeu Lliri de Sant Lluís de plata daurada i 90 euros.

Segon premi: Placa Trofeu Lliri de Sant Lluís de plata i 60 euros.

Tercer premi: Placa Trofeu Lliri de Sant Lluís de bronze i 30 euros.

Termini d'admissió: 4 de setembre de 2004.

Veredict: 5 de setembre, a les 10.30 hores.

Lliurament dels premis: 12 de setembre de 2004, a les 13.00 hores, al Centre Parroquial d'Horta, Feliu i Codina, 7 i 9, 08031 Barcelona.

Exposició: Del 12 al 19 de setembre al CPH.

Devolució: Les obres es retornaran el mes d'octubre.

Grup Fotogràfic d'Horta

TENNIS DE TAULA

CAMPIONATS DE CATALUNYA I ESPANYA

GRAN èxit dels nostres veterans en els campionats de Catalunya i Espanya; van jugar les sis finals possibles i van aconseguir dos títols i quatre sots-campions:

Campionats de Catalunya de Veterans

de més de cinquanta anys (a Bagà):

Alex Lara, campió individual.

Alex Lara / Joan Pareja, campions de dobles.

Alex Lara / Joan Pareja / Josep Mora, sots-campions per equips.

Campionats d'Espanya de Veterans

de més de 50 anys (a Alacant):

Alex Lara, campió individual.

Alex Lara / Joan Pareja, sots-campions de dobles.

Alex Lara / Joan Pareja / Josep Mora, sots-campions per equips.

Moltes felicitacions a tots ells.

Actualment ens trobem en període de vacances, esperant començar de nou les competicions el proper mes de setembre. Sols alguns jugadors continuen jugant els calorosos tornejos o partits d'estiu.

Que la calor els sia lleu!

Secció de Tennis Taula

Flors Dante

Gremi de Floristes
de Catalunya
SOCI N.º 664

C/. Dante Alighieri, 73

Tel. 93 429 95 45

08032 BARCELONA

E-mail: FlorsDante@hotmail.com

SOCI N.º 1778

La passió neix del
desig carnal, de
l'anhel il·limitat;
condiciona l'home als
fruits de l'acció, als
esforços intensos. Les
obres efectuades amb
passió produeixen
angoixa. Sovint, la
passió venç la bondat
i és derrotada per la
ignomínia.

(Bhagavad-gitā.)

EL RETAULE D'HORTA

EL RETAULE D'HORTA

ENTREVISTA

CARME BALLESTER I PIQUÉ

Nascuda el 2 de gener de 1943, Carme Ballester i Piqué, sòcia núm. 64 d'aquesta Casa, és la primogènita del matrimoni Ramon Ballester i Teresa Piqué.

Dos anys més tard que ella neix el seu germà Ramon. Viuen al carrer Martí i Alsina, darrera la torre de can Boter. Quan aquesta casa fou enderrocada, feren pisos a tota la finca i ells es veieren obligats a marxar i, amb molts d'esforços, comprar un dels pisos que ara tenen l'entrada per Feliu i Codina.

Carme: El pare treballava a can Matas i Ramis, en la secció de material elèctric, però, de més a més, va decidir agafar feina de cafeter dels Lluïsos l'any 1946. La mare l'ajudava i, quan vam tenir l'edat suficient, també ho fèiem el meu germà i jo. Fins i tot l'àvia ens donava un cop de mà quan era la temporada forta, durant les representacions de Pastorets o de La Passió.

Dora: *En aquella època, el cafè dels Lluïsos no funcionava pas tots els dies de la setmana.*

Carme: Només dissabtes al vespre i diumenges tot el dia. Durant la setmana s'entrava per la porta petita quan hi havia assajos teatrals o altres activitats. La família Campmany en guardava les claus i se'ls molestava a totes hores.

Dora: *Aquesta família Campmany es mereix un monument!*

Carme: Després de cada representació de teatre s'havia d'escombrar la sala i quan ja teníem prou edat el pare ens ho feia fer al meu germà i a mi. Ens tancava la porta i no sortíem fins que tot era ben net.

Dora: *Però no sempre treballàveu. De segur que tenies temps per jugar i participar de les festes.*

Carme: I tant! Vaig debutar a l'Esbart als quatre anys en la dansa de Sant Ferriol, el ball del dit que li dèiem. Jo quasi no ho recordo, però em conten que vaig fer riure tothom perquè anava a descompàs. Quan tots baixaven, jo pujava... Un desastre!

Dora: *No obstant això, vas seguir participant en les ballades.*

Carme: Sí. Fins als 17/18 anys.

Dora: *... i ja seguies el compàs.*

Carme: Sí. En vaig aprendre. Recordo una bona colla de companys: la Maria Rosa Bonany, la Carme Ginés, la Maria Rosa Casas, la Marta Olivé, l'Argemí (és l'amiga amb la qual més m'avenia), la Maria Martínez... De nois, recordo en Dordal, l'Isern, en Bayés, en Mingo Serra, en Canal, en Montanyès (a qui dèiem Monti)... i una colla més de qui ara no em surten els noms i em sap greu perquè tots eren importants per a mi.

Dora: *Esperem que no s'enfadin els que no anomenes. Us acaba de dir la Carme que tots i totes éreu importants! També vas fer teatre.*

Carme: Sí. I vull que consti que la primera directora que em va dirigir va ser vostè...

Dora: *Per què em dius de vostè?*

Carme: Era el costum. Miri, quan la vaig conèixer, jo i tots els de la meua edat li dèiem de tu. Però la Carme Solé ens va manar a totes les amigues que des del moment que es casava amb el seu pare, en Ferran Solé, se l'havia de tractar de vostè. I jo continuo essent obedient.

Dora: *Què hi farem! Digues-me com vulguis, però segueix explicant-te.*

Carme: La Dora Serra ens dirigia les comèdies infantils. Les més importants eren les que representàvem quan s'acabava La Passió. En dèiem els "berenars de La Passió". Quan ja tenia 14/15 anys formava part de l'elenc juvenil que dirigia en Miquel Campmany. Fèiem la "peça", una obra curta darrera la principal que interpretaven, cada quinze dies, els "grans". Després ja vaig passar al grup d'aquests i vaig actuar a les ordres d'una colla de directors: Paco Toboso, Cisquet Vendrell, Josep Magrans, Jordi Dordal, el senyor Cabré i en Ferran Solé, l'home que ha tocat totes les tecles d'aquesta casa: des de ser-ne el president fins a fer-hi de manobre o picapedrer quan excavaren el fossar de sota l'escenari.

Dora: *Aquesta casa, en cada època troba la persona que sobresurt. Això fa que l'Entitat segueixi viva. La torxa, sempre encesa, canvia de mà i no s'apaga.*

Carme: També vaig actuar a les ordres d'en Pep Montanyès quan inaugurà la moderna Passió, el *Crist Misteri*, que va escriure en Josep Urdeix. Una obra revolucionària i molt digne.

Dora: *Va ser el començament d'una nova època en aquest Centre. Però això és una llarga història que ens aparta del tema d'aquesta entrevista que és saber què feies tu. Explica'ns alguna anècdota del teu pas pel teatre, si és que en recordes alguna.*

Carme: La que està més llunyana en el meu record és una de quan tenia 5 o 6 anys, quan encara vivia la mare. Havíem de representar *Les figures del Pessebre*. Jo hi feia de Mare de Déu i em van donar un vestit de pastora. Vaig plorar i protestar! Jo volia una túnica blanca i un mantell blau, com la Puríssima de l'església.

Dora: *I què va passar? Ho vas aconseguir?*

Carme: I tant! Túnica blanca! Jo no havia de ser menys que la Fabregat, que feia d'àngel amb túnica i mantell!

Dora: Per què vas plegar de fer teatre?

Carme: Perquè em vaig afeccionar a anar al Liceu a escoltar i veure òpera. M'agradava més ser espectadora. De totes maneres, no vaig deixar d'assistir al Centre. Cada diumenge, al migdia, a fer el vermut. (El cafeter ja no era el pare, sinó en Jordi Miró i la seva família.) A les tardes acudia a les sessions de cinema. Quan arriba el cine-fòrum no falto mai!

Dora: I tant cinema, tant cinema, que acabes casant-te amb l'operador principal: en Jaume Caminal.

Carme: Aleshores, encara més cinema! Fins de taquillera, em tocava fer!

Dora: És també la influència d'en Jaume que et porta cap al grup fotogràfic?

Carme: El meu germà és qui em va ensenyar la feina de laboratori. Després va ser el marit qui m'ensenyà a fer foto artística. Ell és el gran mestre! Començo a prendre part en les tertúlies fotogràfiques l'any 1979 i encara hi assisteixo.

Dora: I es converteix en el *number one* de la colla. Fa dos anys, el 2002, va aconseguir el Premi d'Honor Nacional, el Liri de Sant Lluís. L'any 1999 ja té el segon premi nacional. També l'any 1983 l'havia obtingut. A més a més cada any s'emporta el 1r o 2n o 3r premi social. En té una colla guanyats en d'altres poblacions de Catalunya: Malgrat, Vilanova i la Geltrú, Arbúcies... i d'altres, encara! Ja veieu: una veritable campiona de la fotografia! Les seves imatges sempre són d'una bella simplicitat i netedat: blancs i negres ben proporcionats, acompanyats d'una gamma de grisos. (Canviem de conversa perquè es posa nerviosa. És una violeta, la noia!) Què me'n dius, del Centre Parroquial d'Horta i les seves activitats presents?

Carme: Que us admiro a tots plegats! M'agradaria continuar participant en tota mena d'activitats, però estic molt limitada per la meua precària salut. Em deixo per fer teatre, per ballar, o per fer qualsevol manualitat, o de taquillera o secretària... Però una cosa és l'esperit i l'altra el cos que mana i frena.

Dora: Com que parlar sí que pots, digues alguna cosa de colofó a aquesta entrevista.

Carme: M'agradaria que la gent que passa pel Centre l'estimés com jo i tota una colla d'activistes

l'estimem. Que fossin capaços d'interessar-se pels seus problemes i de buscar-hi solucions. Voldria que mai no hi haguessin "passotes", sinó persones capaces de posar la seva energia al servei del bon funcionament d'aquesta casa centenària que ens acull. Seria la manera que la feina anés ben repartida, perquè els col·laboradors sempre són pocs i la feina molta.

Dora: Ara recordo aquella pel·lícula que es deia La mies es mucha. Tens uns desitjos molt bons. Tant de bo es facin realitat!

Dora Serra

Neteja professional de:

- Catifes de tota mena
- Cortines-sofàs i tapisseria
- Edredons nòrdics-mantes
- Ant-napa i altres pells
- Arranjament de peces de vesir

Carrer Horta, 69
08030 Barcelona

Tel. 93 429 06 65
Fax 93 429 47 44

can paulet

fruites i queviures

C./ Tajo, 55
08032 BARCELONA

servei a domicili
Telèfon: 93 429 10 50
e-mail: canpaulet@mailpersonal.com

La vida és feta de les nostres actituds. Hi ha experiències que Déu ens obliga a viure. És inútil que ens esforcem per allunyar-les de nosaltres.

Paulo Coelho.

Com que hem parlat de la família de la Carme, m'agradaria afegir en aquest Butlletí algun fragment de l'Auca que vàrem dedicar al seu pare quan va plegar de cafeter. Els dibuixos d'en Francesc Espluga valen la pena de ser admirats!

**AUCA DEL SENYOR RAMON
EL MILLOR CAFETER DEL MÓN**

Un dia, el jove Ramon es fa l'amo del sifon.

De seguida, el bon Ramon és benvolgut per tothom.

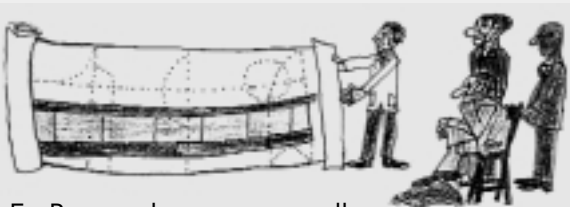
Passa una pena molt grossa quan se li ha mort l'esposa.

Han passat moltes anyades i celebrat castanyades.

Les millores del Casal prenen fama mundial.

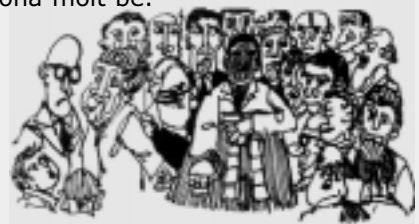

En Ramon demana per a ell que li eixamplin el taulell.

Al billar hi ha grans combats per mestres ben preparats.

Algú, solitari pot fer. El dòmino es dóna molt bé.

Xicots amb pocs maldecaps es distreuen als escacs.

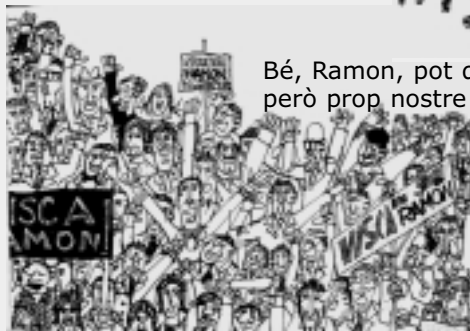
Altres parlen de futbol i discuteixen el gol.

Divuit anys ens ha aguantat i ara diu que està cansat.

Bé, Ramon, pot descansar, però prop nostre restar.

En Ramon ja se n'ha anat i el taulell no s'ha eixamplat

Dora Serra
7/11/1964
Dibuixos:
Francesc Espluga

9 DIES A LA "MILAGREIRA" TERRA DE LES "MEIGAS"

(Agraïm al Lluís Cuevas el magnífic relat que ens ha fet de l'excursió a Galícia. Per a tots aquells socis que vulguin l'explicació sencera els la facilitarem. Per aquest Butlletí en farem un extracte, per manca d'espai)

Dissabte 15. Cinquanta-cinc persones dels Lluïsos sortirem cap a l'aeroport de Barcelona direcció Sant Jaume de Compostela. amb residència oficial diària a Sanxenxo (Pontevedra).

Primera visita: **Soutomaïor**, localitat medieval. Té un palau-fortalesa. Vam visitar el conjunt botànic de gran importància. Seguidament viatge a **Poio**, visita al Convent dels Mercedaris de Sant Joan. El Monestir té un mosaic que marca la "ruta Jacobea". També té un *hórreo* de 33,46 m de llarg i 3,68 d'ample.

Diumenge 16 (Padrón i illa de la Toxa). Visita al poble dels pebrots. "Los pimientos de Padrón unos pican y otros no". Don Camilo José Cela era nat a Padrón, així com la poetessa Rosalia de Castro, que té una casa-museu. Després de passejar pel poble a dinar a l'hotel, i a la tarda a l'illa d'**A Toxa**, famosa per les seves aigües termals, l'autocar ens porta a **O Grove** on ens esperava un creuer per fer una part de la Ria de Pontevedra, conèixer el cultiu del musclo, de la vieira, de les ostres a través d'unes plataformes gegants denominades "batees" que estan fetes d'eucaliptus.

Dilluns dia 17 (A Coruña), ciutat habitada per celtes, fenicis i romans. Té les dues façanes marítimes banyades per l'Atlàntic. "La torre d'Hèrcules" és l'únic far romà del món en funcionament. Amb l'autocar vam acabar de recórrer el passeig Marítim i, finalment a peu, la Plaça de María Pita (una altre Agustina d'Aragó d'armes tomar). Havent dinat i

descansat, a desfer quilòmetres i cap a Sanxenxo.

Dimarts 18 (Valença do Minho, La Guardia i Baiona). Sortida per la via ràpida del Salnés i autopista de l'Atlàntic passem la ria de Pontevedra.

Entrem en territori lusità: **Valença do Minho**, que té una fortalesa, carrers típics de pedra i moltes botigues de souvenirs. Hem desfet el camí fins passar el Minyo i, tot vorejant el riu fins a l'Atlàntic, descobrim **La Guardia**, on visitem l'espectacular mirador del Monte de Santa Tecla. Pugem fins a la Mare de Déu de la Roca. Tot seguit anem a dinar i, a continuació, visitem una de les més importants Citànies Ibèriques, població primitiva d'origen cèltic, d'uns 2.000 anys abans de Crist.

Baiona. A la badia de Baiona es troba el fortí de Monte Real (avui, Parador Nacional). A Baiona, va atracar la nau La Pinta a la tornada del viatge del descobriment del Nou Món. Va ésser la primera caravel·la que va retornar a Espanya després del descobriment d'Amèrica.

Tota la ruta des de La Guardia fins a Baiona vorejant la cornisa de l'Atlàntic és paratge de llagostes, nècores, pops i petits percebes. Les dones són les encarregades de collir-los.

Dimecres 19 (Santiago de Compostela). Capital espiritual i administrativa de Galícia. Tota la colla vam anar a la Misa del Peregrino, vam creuar la porta santa, vam demanar els desigs i vam complir com a bons pelegrins. Per cert, el "botafumeiro" pesa 54 quilos i els que li estiren les cordes són els "tiraboleiros". Dinar i, seguidament, tornem a visitar Santiago que no te l'acabes en un dia..

Dijous 20 (Vigo i Cambados). Per la via ràpida del Salnés i l'autopista de l'Atlàntic, voltats de vinyes d'Albarinyo, arribem a la localitat comercial més important i més gran de Galícia: **Vigo**. El port de pesca és dels més importants d'Europa i primer d'Espanya. Posseeix la principal indústria espanyola de conserves. Vigo és un caos amb el trànsit i les obres. Un passeig pel Monte del Castro i visitem el fortí. Finalment, vam gaudir amb l'original mercat de l'ostra.

A la tarda, tothom cap a **Cambados**, vila marinerana plena de palaus (*pazos*, en gallec). És terra de "caciques". L'Ajuntament havia estat un penal.

Divendres 21 (Ribeira Sacra i Ourense). L'excursió més llarga. Passant per **Porriño** (localitat molt rica en canteres i granit), entrem a la conca de Ribadavia, la que dona la denominació d'origen del vi Ribeiro.

Ourense significa muntanyes d'or. El nom li donaren els romans. El camí que fem és camí de peregrinació. Arribem a **San Pedro de Rocas**. La van treballar uns anacoretetes. Al segle XI van construir el monestir uns monjos de Celanova... Deixem aquest bell lloc i ens dirigim cap el riu Sil amb un descens vertiginós dintre d'un paratge on es pot escoltar el silenci. Hem fet un passeig dins d'un catamaran pels canons del riu: les agulles del diable, paratges de somni!

Seguim ruta amb l'autocar fins 1.140 m d'altura

Foto: Josep Puigbo

Viatge a Galícia, maig 2004.

voltats de castanyers i roures per la Sierra de San Mamede, al cor de la Ribera Sacra. Arribem a Montederramo a dinar. Un roure amb més de 400 anys vetlla el Monestir romànic del segle XII. Tot seguit a Castro Caldelas visitem el castell del segle IX, del Rei Alfons IX. I perseguits per la pluja, el vent i el fred, retorn a l'hotel.

Dissabte 22 (Sanxenxo, Combarro i Pontevedra). Sanxenxo: lloc turístic per les seves platges del Silgar i Portonovo. Temps lliure per descansar i fer relax. Dinar a l'hotel. A la tarda visita a **Combarro**, és sense cap dubte el poble més pintoresc i tradicional de les Rias Baixas. Les seves balconades, placetes, cruceiros i més de 30 hórreos fets de diferents materials i tipologia. Poble pesquer. Conserva l'encant que tenien els ports de la ría Pontevedresa abans del "boom" turístic. **Pontevedra** segon casc històric més important de Galícia. Pontevedra és riu, és mar i és pedra. EL seu nom llatí és "pontis veteris"; així està assenyalat al vell pont damunt del riu Lérez. És el melic de la ría del seu nom. La visitem a consciència

Diumenge 23 (Temps lliure i fer maletes). Tenim problemes de salut i s'han de resoldre. La Roser i el seu espòs s'han vist forçats a suspendre el seu retorn. La Roser, malalta de pneumònia, ha estat traslladada a l'hospital de Pontevedra. Hem marxat cap a l'aeroport molt tristos, tot preguntant en silenci per tots dos. El retorn a Barcelona del matrimoni Recasens ha estat el dimarts dia 1 de juny, de manera satisfactòria.

Finalment resta dir que l'excursió ha estat un veritable curset intensiu de relacions humanes.

Cal remarcar que l'organització ha estat excel·lent. Felicitats i gràcies!

Lluís Cuevas i Garcia

EXCURSIÓ DE FI DE CURS

El dia 5 de juny vam fer l'excursió homenatge a les professores de Manualitats.

Dos autocars plens de persones de totes edats s'encaminaren cap a la comarca del Pla de l'Estany. Férem una visita molt interessant al Parc de les Coves Prehistòriques de Serinyà. Aquest parc és relativament nou per a ser visitat pels turistes i, de veritat, que és ple de gent contínuament. Cal demanar dia i hora perquè t'atenguin. El nostre recorregut va ser per les coves del Reclau Viver (hi ha tres o quatre itineraris diferents per recórrer). Després d'haver vist un audiovisual i el petit museu, era molt més emocionant trepitjar els camins prehistòrics i fer-te la idea de com vivien els nostres avantpassats, sense cotxes, ni encenedors ni aire refrigerat.

Tornats al present, férem una passejada per la riba del llac de Banyoles abans d'anar-nos a entaular en un restaurant de Besalú i fer el gran àpat. A la tarda, una passejada per Besalú va ser gratificant.

Tot plegat: un dia rodó!

Gràcies als organitzadors!

Dora Serra

Serinyà, Banyoles

Foto: Dora Serra

EL RACÓ DELS LLUÏSOS

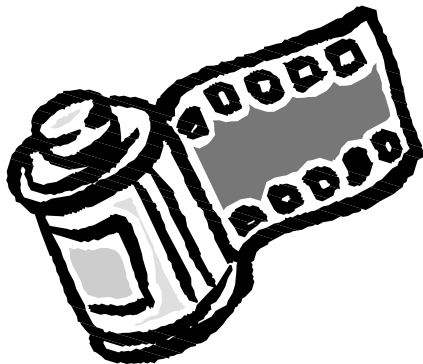

La foto del Butlletí número 79 correspon a la porta del carrer del passadís d'entrada a l'escenari.

Ha encertat i guanyat:

Marta Solé i Font

Endevineu aquest nou racó.
Guanyareu un rodet fotogràfic.

QUI ERA (SANT) MEDIR?

LA LLEGENDA de Sant Medir es remunta a l'època dels romans, quan l'emperador Dioclecià va iniciar una persecució contra tots els cristians. Això va fer que el bisbe de Barcelona, Sever, fos perseguit pels soldats i fugís de la ciutat a través de la vall de Gausac, on vivia i treballava el pagès Medir.

En la persecució els soldats van passar per aquestes terres i van trobar Medir recollint faves. A la pregunta de si havia vist el bisbe, Medir va contestar que havia passat per allà quan ell estava sembrant les faves. I no va dir cap mentida, perquè s'havia produït un miracle: les faves sembrades poc abans havien florit!

Davant d'aquell fet insòlit, els soldats no el van creure i el van matar allà mateix. poc després van trobar i assassinar el bisbe de Barcelona.

Anys més tard, tos dos, pagès i bisbe, van ser santificats per l'Església.

A la vall de Gausac es va construir una ermita dedicada a Sant Medir que, des d'aleshores, es va convertir en el patró dels pagesos vallesans. És tradició celebrar l'aplec el 3 de març: anar fins a l'ermita, celebrar-hi una missa, fer-hi una costellada i emportar-se com a record a una fava, símbol de bona sort.

ENDEVINALLES.— Una cosa que tothom té, fins les pedres del carrer. (1)

Xic i petit, sóc el rei del partit. (2)

Tinc títol i no sóc noble, tinc marges i no sóc riu, sóc molt blanc amb lletra negra i surto cada matí. (3)
Solucions a la pàgina 19.

ACUDITS.— Què desitja?

—Sóc l'afinador. Vinc a afinar-li el piano.

—Però, escolti, si jo no li he trucat pas.

—Ja ho sé. Vinc de part de la seva veïna.

En una cursa, el fill diu a la mare:

—Mare, per què corren tant aquests senyors?

—Perquè al primer li donen un premi.

—I els altres, doncs, per què corren?

El pare diu a la nena:

—Em sembla que algun dia el mestre s'adonarà que sóc jo qui et fa els problemes.

—Pare, em sembla que ja ho sap. Ahir va dir que li semblava impossible que jo sola pogués arribar a fer tants disbarats.

CURIOSITATS.— ¿Sabeu que la construcció de Lego més gran va ser una torre de 18,15 metres d'alçada feta a la ciutat de Tel-Aviv (Israel)?

Constava de 221.560 fitxes.

¿Sabeu que els peus més grossos que es coneixen són d'un habitant del Pakistan que calça unes sabates del número 65?

¿Sabeu que el gos que pesa més és el santbernat? Sabem que n'hi havia un que pesava 234 quilos.

¿Sabeu que l'arbre més vell de Catalunya té dos mil anys? És una olivera que hi ha a Horta de San Joan (Terra Alta). Es diu Parat i encara fa olives.

EMBARBUSSAMENTS.— Obre la porta i fa rac, d'un bot salta el rec, més ben mudat que cap ric, en Pau li ha tirat un roc i l'ha fet caure del ruc.

BONS CONSELLS.— ¿Què hem de fer per tenir unes dents sanes?

—Menjar fruita, verdura i molt poques llaminadures.

—Netejar-nos les dents cada vegada que mengem una llaminadura i després de cada àpat.

—Ens hem de rentar les dents per eliminar-ne les restes de menjar i evitar que s'hi formin microbis, que fan malbé les dents i provoquen càries.

SIS LLENGÜES.— Aquí teniu sis paraules que signifiquen "aigua" escrites en sis idiomes diferents. Uniu amb una fletxa cada paraula amb la llengua corresponent.

Water

Eau

Aigua

Acqua

Neró

Agua

Italià

Castellà

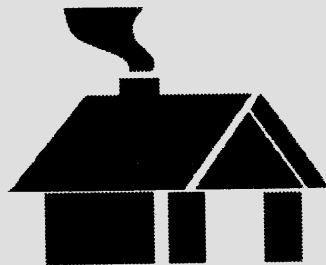
Grec

Anglès

Català

Francès

Carmina Lara

La Caseta de l'Alba

*Cortines - Edredons - Roba per a la llar
Confeccions a mida*

En altres temps tenies passions i les consideraves mals. Ara no posseïxes més que les teves virtuts nascudes de les passions amarades dels teus més alts designis dins del teu cor i s'han convertit en virtuts i alegries. **(Friedrich Nietzsche.)**

AQUEST MÓN TAN NOSTRE

Llegit als diaris aquest primer trimestre del 2004:

MARÇ DE 2004 (DES DEL 16/03)

Els veïns lliuren 12.000 cartes contra la requalificació dels terrenys de la presó Model.

Independència en patinatge. La Federació Internacional acorda per unanimitat incorporar la Catalana com a membre de ple dret.

El jaciment del Born, podrà ser contemplat des de dues plataformes elevades.

ABRIL DE 2004

Trias considera "penós" que Clos no s'atreveixi a parlar d'Euskadi al Fòrum.

Maragall demanarà al PSOE que el PSC tingui grup propi al Congrés aquesta legislatura.

'El bevedor d'absenta' no veurà el Fòrum pel cost de l'assegurança. Entre 70.000 i 85.000 euros costaria l'assegurança que fes possible la visita d'aquest personatge del període blau de Picasso.

El Fòrum tem que els primers caps de setmana es "col·lapsi" el recinte.

Els turistes fan el 80% de les compres al passeig de Gràcia.

L'Observatori Fabra arriba al centenari.

El PSOE dóna un toc d'alerta al PSC perquè no exigeixi massa.

Mil nens de setze ciutats del món viuran al Campament de la Pau del Fòrum.

Bin Laden ofereix una treva a Europa si aquesta marxa de l'Iraq i l'Afganistan.

El Fòrum estrena la primera planta de conversió de residus en energia.

Confirmen el risc que el casquet glacial es desfaci. Un estudi britànic mostra que un augment de poc més de 3 graus seria suficient per fondre la superfície de Groenlàndia.

Les femelles joves de ximpanzé aprenen de les seves mares habilitats com recollir termites més ràpidament que els joves mascles, que prefereixen passar la major part del seu temps jugant per les zones on habiten.

Israel decapita Hamàs per segona vegada amb un assassinat selectiu.

Zapatero anuncia per sorpresa que els militars espanyols tornaran d'Iraq "com més aviat millor i amb la màxima seguretat possible".

Hamàs designa un nou

líder sense revelar el seu nom per protegir-lo.

L'Hospital de Sant Pau frega la tragèdia per la caiguda d'una cúpula.

La retirada dels soldats espanyols de l'Iraq es farà en menys de sis setmanes.

La FAVB reitera a Clos el seu rebuig al Fòrum.

Matança de nens. Quatre cotxes bomba a Bàssora i a la rodalia fan una setantena de morts, entre els quals una vintena de menors.

Sanitat inicia amb dos pacients els assajos clínics amb heroïna.

Barcelona modifica la normativa per poder construir pisos més petits.

El descarrilament d'un tramvia deixa tres parades sense servei.

L'Ajuntament de Barcelona torna a penjar la bandera que es va aprovar el 1906.

Vilanova denegarà el permís d'activitat als comerços que no retolin en català.

El preu dels pisos nous a Catalunya s'ha duplicat els últims cinc anys.

Els mercats de Barcelona reciclen el 30% dels residus.

Un de cada deu passatgers del Trambaix hi viatja sense pagar.

Una professora punxa els seus alumnes amb una agulla. Els fets van passar el 22 d'abril, quan els 24 alumnes de la classe de segon B d'ESO van decidir gastar una broma a la seva professora de Ciències Socials. Els estudiants van posar l'agulla a la cadira de la mestra, però no se la va arribar a clavar.

La docent va impartir la classe amb tota normalitat i va esperar que s'acabés per prendre venjança. Així, al final de la classe va fer que els alumnes es possessin en fila i els va anar punxant un per un. Les punxades van ser superficials, "principalment a les mans, però en

alguns casos als braços o fins i tot al coll”.

La superficialitat de les punxades no va evitar la ràpida actuació dels tècnics de sanitat, que van revisar els historials mèdics dels alumnes per assegurar-se que cap era portador de malalties de transmissió sanguínia. A més a més, tots els joves van tornar a ser vacunats del tètan.

MAIG DE 2004

L'exposició sobre els guerrers de Xian, l'estrella del Fòrum amb aglomeracions de més d'una hora.

Som 450 milions. La UE tindrà 25 Estats en una històrica ampliació cap a l'Est

El soroll de vaixells obliga a canviar la comunicació de les orques. L'augment del trànsit marítim i dels nivells de soroll que comporta ha obligat les orques a ampliar fins a un 15% en els últims anys la durada de les ones que utilitzen per comunicar-se entre elles.

Carod obrirà una oficina per preparar la seva candidatura a la Generalitat del 2007.

La ciberaula de Vall d'Hebron atrau més de cinc mil nens i familiars en dos anys. Els infants ingressats disposen d'ordinadors, llibres, CDs, DVDs i connexió a Internet durant tot l'any.

Els catalans necessiten 8 anys de salari per comprar un pis.

El preu del barril de petroli es dispara fins als 42 dòlars. La caiguda de reserves i la negativa de l'OPEP a augmentar la producció, causes de la forta alça.

La catedral de Barcelona busca patrocinadors per rehabilitar la façana.

Dents obtingudes de cèl·lules mare podrien acabar amb les peces postisses.

El Trambaix i el Trambesòs, fora de servei per problemes tècnics.

Poca aflluència a l'estrena del Fòrum.

Allau de crítiques a la proposta de gravar amb 2,4 cèntims la gasolina.

Les parelles de gais i lesbianes podran adoptar nens a finals d'any.

El govern central promet resoldre l'afer 'papers de Salamanca' abans de fi d'any.

Es comunica que continua vigent la llei o pragmàtica que forma part de l'estatut intern de la casa i família reial espanyola, de 1776, sobre matrimonis desiguals, que estableix que els dinastes (membres de la dinastia aptes a succeir) que contrauguin matrimoni fora del cercle de les famílies reials o principesques, quedaran exclosos, ells i llurs descendents, de la successió. Aquesta pragmàtica segueix vigent, mentre el rei no decideixi abolir-la, i no ho ha

fet podent-ho fer.

El Barça és subcampió, entra directa a la Champions i d'altres queden quarts.

Maragall proposa suprimir l'ofrena floral a Rafael Casanova.

Neix un nadó d'esperma congelat fa 20 anys.

El Vaticà ultima un projecte per dividir Barcelona en tres diòcesis.

JUNY DE 2004 (FINS AL 15/6)

El Vaticà no ha fet cap consulta sobre la divisió de la diòcesi de Barcelona.

Centenars d'immigrants es tanquen a la catedral de Barcelona per exigir papers.

La presó Model fa cent anys.

Ray Charles, el llegendari geni del 'soul', mor als 73 anys.

Dos-cents capellans protesten contra la partició de la diòcesi de Barcelona.

La violència es multiplica un any després de la caiguda de Saddam. Las armes de "distracció" massiva continuen sense aparèixer.

Josep Magrans i Breu
jmagrans@uoc.edu

Solucions endevinalles:

- 1 = un nom
- 2 = el xiulet
- 3 = el diari

